

Arrest

nr. 84 274 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. KARACA loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 december 2000 een asielaanvraag in. Op 10 januari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 september 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing, die op 23 mei 2006 bij arrest nr. 159 116 de afstand van het geding vaststelt.

Op 5 september 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 19 februari 2004, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht.

Op 11 oktober 2004 huwt verzoeker in Portugal met mevr. Z.A.M.S. van Portugese nationaliteit.

Verzoekers Portugese echtgenote diende in België een aanvraag tot vestiging in als werkende burger van de Unie. Verzoeker diende in functie van zijn Portugese echtgenote een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie.

Op 18 juli 2005 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Bij vonnis van 19 maart 2009 van de correctionele rechtbank te Leper wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor drie jaar en een geldboete, voor het aangaan van een schijnhuwelijk, het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte en het gebruik van een vals werkgeversattest of een valse arbeidsovereenkomst, teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Op 22 september 2011 dient verzoekers echtgenote van Indiase nationaliteit een aanvraag in voor een visum gezinshereniging met verzoeker.

Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 28 maart 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

*“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: J.S. (...), Nationaliteit India, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te (...)
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

Reden van de beslissing

Artikel 42 septies: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

De betrokkene en zijn toenmalige Portugese echtgenote hebben op 17/02/2005 verblijfsrecht aangevraagd op basis van een Portugese huwelijksakte en een werkgeversattest van de Portugese echtgenote.

De rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeelt de betrokkene op 11/06/2009 (vonnis 449) voor 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. De feiten van de veroordeling zijn tweemaal. Enerzijds is hij veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Anderzijds is hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Zowel uit het vonnis en uit de tenlasteleggingen waarvoor hij veroordeeld werd, blijkt dat de betrokkene bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid ten einde een verblijfsvergunning te bekomen. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft de betrokkene immers verblijfsrecht bekomen als echtgenoot van een EU onderdaan. Het verblijfsrecht werd dus bekomen op basis van frauduleus gedrag. De kinderen K.J. (...), S.S. (...) en S.H. (...) volgen de situatie van de vader.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Verweerster trekt met de bestreden beslissing het verblijfsrecht in van verzoeker en zijn kinderen. Als reden hiervoor wordt een vonnis van de correctionele rechtbank van Ieper aangehaald van 11.06.2009 waarbij verzoeker wordt veroordeeld voor een schijnhuwelijk en gebruik van valse stukken. Verzoeker betwist niet dat de Minister een einde kan stellen aan het verblijf bij fraude. Doch uit de bewoordingen van de wet blijkt duidelijk dat dit een discretionaire bevoegdheid is en geenszins een gebonden bevoegdheid. Het louter aanhalen van het geval dat de wet omschrijft volstaat niet als motivering. De wetgever wou duidelijk dat er nog steeds een afweging gebeurt tussen verschillende belangen vooraleer er een beslissing volgt. Gezien het een discretionaire bevoegdheid van de Minister betreft om in het geval van fraude die doorslaggevend is geweest voor het verblijfsrecht, dit recht in te trekken, volstaat volgens verzoeker de louter vaststelling dat er zulke fraude is gepleegd, niet. De beslissing dient om aan de motiveringsplicht te voldoen, de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, te vermelden. De motiveringsplicht moet voorts uw Raad in staat stellen een marginale toetsing te doen van de beslissing.

Verweerster stelt dat er op 11.06.2009 een vonnis is tussengekomen. Verzoeker meent dat het onredelijk van het bestuur is om 2,5 jaar na het vonnis het verblijf in te trekken. Om te zien of de beslissing in alle redelijkheid is genomen diende de beslissing minstens te vermelden vanaf welke datum verweerster wist of meende dat men met fraude te maken had. Vanaf welke datum had verweerster kennis van het vonnis? Het is niet uitgesloten en zelfs waarschijnlijk dat verweerster zelfs voor het vonnis kennis had van de thans ingeroepen fraude. Verweerster is overigens niet gebonden het vonnis af te wachten vooraleer zich op art. 42 septies te beroepen;

De genomen beslissing is in het licht hiervan des te onredelijker en het getuigt volgens verzoeker niet van goed bestuur om 3 jaar en zo mogelijk langer nadat men kennis heeft van fraude, men zich beroept op de bevoegdheid het verblijf in te trekken. De feiten dateren van 2005 en het vonnis van 2009. Indien de intrekking na zoveel jaar stilzitten ten aanzien van verzoeker redelijk en goed bestuur zou zijn, quod non, dient men nog rekening te houden met de kinderen van verzoeker. Verzoeker heeft drie minderjarige kinderen die hier 6-7 jaren van hun jeugd hebben doorgebracht.”

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht kreeg in functie van zijn huwelijk met een Portugese onderdaan. Het wordt evenmin betwist dat verweerder het verblijfsrecht beëindigde op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat gelet op de discretionaire bevoegdheid van de minister verweerder zich bij zijn motieven niet kon beperken tot de vaststelling dat er fraude is gepleegd en er een afweging diende te gebeuren tussen de verschillende belangen.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“(…)

Artikel 42 septies: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

De betrokkene en zijn toenmalige Portugese echtgenote hebben op 17/02/2005 verblijfsrecht aangevraagd op basis van een Portugese huwelijksakte en een werkgeversattest van de Portugese echtgenote.

De rechtbank van eerste aanleg te Ieper veroordeelt de betrokkene op 11/06/2009 (vonnis 449) voor 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. De feiten

van de veroordeling zijn tweemaal. Enerzijds is hij veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Anderzijds is hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zowel uit het vonnis en uit de tenlasteleggingen waarvoor hij veroordeeld werd, blijkt dat de betrokkene bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid ten einde een verblijfsvergunning te bekomen. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft de betrokkene immers verblijfsrecht bekomen als echtgenoot van een EU onderdaan. Het verblijfsrecht werd dus bekomen op basis van frauduleus gedrag. (...)”

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de feiten niet betwist. Hij betwist niet dat hij een verblijfsrecht bekam in functie van zijn huwelijk met een Portugese onderdaan, hij betwist niet dat hij werd veroordeeld enerzijds voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en anderzijds voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Verzoeker betwist evenmin dat hij zijn verblijfsrecht bekam op basis van deze fraude.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de motieven beperkt zijn tot een loutere verwijzing naar verzoekers veroordeling. Verweerder is nagegaan of het verblijfsrecht kon worden ingetrokken op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, met name heeft hij niet enkel vastgesteld dat er sprake was van fraude, maar hij stelde tevens vast dat deze fraude van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Zo stelt verweerder uitdrukkelijk *“Zowel uit het vonnis en uit de tenlasteleggingen waarvoor hij veroordeeld werd, blijkt dat de betrokkene bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid ten einde een verblijfsvergunning te bekomen. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft de betrokkene immers verblijfsrecht bekomen als echtgenoot van een EU onderdaan. Het verblijfsrecht werd dus bekomen op basis van frauduleus gedrag”*.

Verzoeker lijkt de mening te zijn toegedaan dat verweerder daarnaast ook nog een belangenafweging diende te maken. Verzoeker geeft evenwel niet aan met welke van zijn belangen hij meent dat verweerder geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst wel op het feit dat rekening diende te worden gehouden met zijn drie minderjarige kinderen die hier 6 tot 7 jaren van hun jeugd hebben doorgebracht. Aangaande de minderjarige kinderen motiveert verweerder: *“De kinderen K.J. (...), S.S. (...) en S.H. (...) volgen de situatie van de vader”*. Verweerder geeft in zijn nota met opmerkingen aan dat uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen pas sedert juli 2008 in België verblijven en dat hun moeder nog in India verblijft. Verweerder wijst ook op een brief van de school van 6 mei 2011 waaruit blijkt dat de kinderen pas twee jaar bij hun vader verblijven. Verzoeker brengt geen enkel bewijs bij van het feit dat zijn kinderen 6-7 jaren van hun jeugd hier hebben doorgebracht. De bewering van verweerder dat de kinderen slechts twee jaar in België verblijven en de moeder van de kinderen nog in India verblijft nadat verzoeker werd veroordeeld tot fraude, lijkt steun te vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont met zijn zeer beknopte uiteenzetting dan ook niet aan dat verweerder onvoldoende rekening hield met de drie minderjarige kinderen en een kennelijk onredelijke beslissing nam, door aan te geven dat de kinderen het statuut van hun vader volgen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij aangeeft dat zijn verblijfsrecht werd beëindigd omwille van de door hem gepleegde fraude. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen zoals uit bovenstaande blijkt, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen in functie van zijn huwelijk en dat het verblijfsrecht wordt beëindigd gelet op de door verzoeker gepleegde fraude, waarvoor hij werd veroordeeld en die doorslaggevend was bij

het toekennen van het verblijfsrecht. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen nu het verblijf pas 2,5 jaar na het vonnis wordt ingetrokken. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing diende te vermelden vanaf wanneer verweerder kennis had van de door hem gepleegde fraude. Hij geeft aan dat het zelfs niet uitgesloten is dat verweerder reeds vóór het vonnis kennis had van deze fraude. Bovendien wijst verzoeker erop dat verweerder niet gebonden was het vonnis af te wachten vooraleer hij zich op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet te beroepen. Hij benadrukt dat de feiten dateren van 2005 en het vonnis van 2009.

Verzoeker stelt terecht vast dat het vonnis, waar verweerder zich op steunt voor de vaststelling van de fraude, dateert van 19 maart 2009 en de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht pas op 21 maart 2012, aldus drie jaar later werd genomen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een hypothese die hij op generlei wijze aantoont, dat verweerder reeds eerder kennis had van de fraude. Verweerder wijst er bovendien terecht op dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet geen termijnen voorziet. Artikel 42septies voorziet noch een termijn waarbinnen het verblijfsrecht na het toekennen ervan zou mogen worden beëindigd, noch een termijn waarbinnen het verblijfsrecht zou moeten worden beëindigd na de kennisname van de fraude. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij er bij heeft dat zijn verblijfsrecht drie jaar eerder zou worden beëindigd. Ter terechtzitting verduidelijkt de advocaat dat gelet op het verloop van de drie jaar, hij geenszins nog een actueel gevaar vormt van de openbare orde en de fraude aldus niet langer een reden tot beëindiging van het verblijfsrecht kan vormen. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel in de mogelijkheid dat een verblijfsrecht kan worden beëindigd indien gebruik werd gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het verblijfsrecht. Nergens blijkt dat verweerder dient na te gaan of de betrokkene nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:
mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN